

приятна миризма. Особени фонтани служеха да пръскатъ и разхлаждаватъ публиката.

Най-после дойде деньтъ, когато щѣха да откриятъ цирка.

Безбройна тълпа още отъ изгрѣвъ-слънце чакаше предъ входа и съ възхищение слушаше рева на дивитѣ звѣрове, които отъ два дни не бѣха хранени. Отъ тѣхния рѣвъ по-нѣкога тълпата не можеше да си чуе думата.

Изеднажъ се зачу една особена музика. Човѣшки гласове пѣха тържествена мелодия.

„Това сж християнитѣ! Това сж християнитѣ!“ извика тълпата, и почнаха да разказватъ, колко много християни ще умратъ. Дни и седмици щѣше да продължи тѣхното разкъсване отъ звѣроветѣ. Раздѣлени бѣха на части. Едни бѣха опредѣлени за лѣвоветѣ, други за тигритѣ — най-големитѣ кръвници.

Направени бѣха обзалагания за победитѣ на гладиаторитѣ. Едни се обзалагаха за този, други за онзи и т. н. Когато гладиаторитѣ на голѣми тълпи влѣзоха въ цирка, народътъ ги поздрави съ въодушевени викове, защото мнозина отъ тѣхъ имъ бѣха познати. Следъ тѣхъ вървѣха мже, които държеха камшици. Тѣхната длъжностъ бѣше да биятъ гладиаторитѣ, които отъ умора ослабваха борбата. Подирѣ тѣхъ вкарани бѣха безброй коля съ погребални ковчези — знакъ за народа, че ще гледа голѣми чудесии. Следъ това влѣзе цирковиятъ надзирателъ, после робитѣ, опредѣлени да разхлаждатъ наоколо и най-после — преторианцитѣ. Безъ тѣхъ императорътъ никога не влизаше въ театъра.

Най-после вратата се отвори. Тълпата насили да влиза. Блъсканицата продължи съ часове. Когато всички мѣста бѣха заети, затвори се опредѣленитѣ за народа врати. Тая частъ отъ тълпата, която не можѣ да влѣзе, утешаваше се, че другъ нѣкой день ще бжде щастлива да гледа. Все пакъ тя остана отвънъ, за да чака и види пристигането на императора и близкитѣ му.

Най-напредъ пристигнаха въ носилки управители, сенатори и други знаменитости, патриции и жени. Ликтори съ блестящи на слънцето брадви и роби придружаваха тѣзи благородници. Следъ тѣхъ дойдоха жрецитѣ и весталкитѣ, и най-после императорътъ съ жена си.